

1. kapitola

Cassie držela v rukou otcovu Knihu stínů a celá se chvěla. „Nebude cesty zpět,“ varovala ji máma, která ji teď však sledovala plná očekávání.

Stránky se zlatou ořízkou byly převázány pruhem kůže připomínajícím úzký měkký pásek. Když za něj Cassie zatáhla, uzel povolil a do vzduchu vylétly částičky prachu. Vazba knihy však zůstala nehybně zavřená.

„Ještě si to můžeš rozmyslet,“ podotkla máma. „Opravdu na to jsi připravená?“

Cassie přikývla. Pokud kniha ukrývala tajemství, která by mohla využít k porážce své sestry Scarlett a k záchraně Kruhu před lovcí, nemělo smysl dál váhat. Bylo její povinností si ji prostudovat.

Opatrně knihu otevřela. Hřbet knihy zasténal a Cassiiny oči okamžitě zaujaly zažloutlé stránky popsané ostře zkoseným písmem plným klikyháků, které doplňovaly pradávnné symboly. Cassie připadalo, jako by každičkový tah štětcem představoval zapovězené slovo, které nikdy neměla spatřit.

Než si však Cassie dokázala v duchu ujasnit, co má vlastně před očima, kniha se jí v rukách prudce zahřála, až začala nebezpečně pálit. V okamžiku jí ožehla kůži na prstech a Cassie vyjekla bolestí. Její ruce přilnuly ke knize a ona se od ní i přes šíravou bolest nedokázala odtrhnout.

Máma byla strachy bledá jako stěna. Na nic ale nečekala a otevřenou dlaní jí zespondu vyrazila knihu z rukou. Svazek dopadl na podlahu.

Cassie zasténala úlevou, ale kniha už si stihla vybrat svou daň. Cassiiny ruce pokrývaly popáleniny, které řezavě tepaly a rychle nabíhaly.

Vyděšeně se podívala na mámu a zašeptala: „Říkala jsi, že je to jenom kniha.“

„To taky ano. Nebo jsem si to aspoň myslela,“ odpověděla mamka, která jí začala prohlížet poraněné ruce, aby zjistila, jak moc je to zlé. Pak pohlédla dolů na knihu, která zůstala ležet otevřená hřbetem vzhůru na dřevěné podlaze. Opatrně k ní přistoupila a bez problémů ji zvedla. Pak ji pro jistotu zavřela a pevně převázala šňůrkou.

„Prozatím ji schovám na bezpečné místo,“ prohlásila. „Hrozně mě to mrzí, Cassie. Netušila jsem, že se něco takového stane. Nic podobného jsem ještě nikdy neviděla.“

„Nechápu to,“ namítla vyjeveně Cassie, která prahla po odpovědích. „Podle tebe budu knihu potřebovat k tomu, abych porazila Scarlett. Jak ji mám ale studovat, když ji ani neudržím?“

Máma zavrtěla hlavou a odpověděla: „To nevím. Musí být zakletá, aby ji nemohl otevřít nikdo jiný než její pán.“

„Takže musím zjistit, jak to zakletí zlomit. Scarlett jen čeká na příležitost, aby mě odstranila. Ta kniha je mou jedinou nadějí.“

Mamka zvedla ruku, aby Cassie zarazila v zoufalém monologu. „Hezky jedno po druhém. Teď ti hlavně ošetřím popáleniny. Myslím, že už sis dnešní noc užila svoje.“

Láskyplně jí stiskla rameno a odnesla knihu pryč.

Když se vrátila do pokoje s náručí obvazů a s masť, Cassie

se v hlavě rojily další otázky. Dědala si starosti o kamarádky, které lovci označili.

„Na tom, jestli tu knihu dokážu otevřít, možná závisí život Faye a Laurel,“ zoufala si. „Musím to zkusit znovu.“

Máma se k ní posadila se ztrápeným výrazem.

„Faye a Laurel hrozí velké nebezpečí,“ řekla, když jemně uchopila Cassiiny ruce a začala jí ošetřovat poraněnou kůži.

„Jenže pokud lovec chce zabít čarodějnici, musí provést dva kroky – přistihnout ji při čarodějnictví a označit ji. Až potom může seslat smrtící kletbu. Pokud se nám podaří lovce zastavit předtím, než provedou druhý krok, budou obě v pořádku.“

Při zmínce o smrtící kletbě si Cassie vzpomněla na znamení lovců, tu stopu po kletbě, která se objevila na čele Melaniiny pratety Constance v den, kdy zemřela. Členové Kruhu tehdy neměli ani tušení, že byla označena, a když na to přišli, bylo už pozdě.

„Proč lovci nesešlou smrtící kletbu hned, když někoho označí?“ zeptala se Cassie. „Proč čekat?“

„Označit oběť zvládne i osamocený lovec, ale k provedení smrtící kletby jich musí být několik.“ Máma ovázala Cassiiny popáleniny rychle a zkušeně jako ošetřovatelka ve vojenském lazaretu a potom dodala: „Podobně jako kouzla vyžaduje i tato kletba určitý postup, takže ji nemohou vyřknout, kdy se jim zachce.“

Cassie zamrkala, když se drsná gáza dotkla její poraněné kůže.

„Faye a Laurel budou potřebovat ochranu,“ řekla máma, „ale dnes v noci si musíš hlavně odpočinout.“

Cassie přikývla. Stále měla na jazyku spoustu otázek, ale bolest ji otupovala. Jakmile vklouzla do měkké postele, začala se jí klížit víčka. Konečně zavřela oči a ponořila se do náruče

spánku. Jenže i na pozadí hebké tmy za víčky zřetelně viděla planoucí obrys otcovy knihy.

Když Cassie ráno čekala na verandě před domem na Adama, který ji měl vzít do školy, stále měla té knihy plnou hlavu. Snažila se uklidnit a soustředit se na červený odlesk slunce v oknech domů na útesu. Ovšem překonat úzkost, která ji svírala, nedokázala. Uplynulý týden zjistila, že ji její polovičnická sestra Scarlett chtěla zabít a zaujmout její místo v Kruhu. Nechybělo moc a bylo by se jí to povedlo. Střetly se spolu na Cape Cod a Cassie se podařilo zahnat ji na útěk. Se Scarlett ovšem zmizely i mistrovské artefakty.

Jako by to samo o sobě nestačilo, hrozilo jim další nebezpečí ze strany lovců. Členové Kruhu už nepochybovali o tom, že Max a jeho otec – ředitel Boylan – jsou lovci čarodějnic. Podařilo se jim označit svým znamením Laurel a Faye a bylo možné, že už vědí, kdo jsou zbývající členové Kruhu.

Cassie se zahleděla na šedou barvu odlupující se z nátěru verandy. *Starý dům*, pomyslela si, *ve starobylém městě*. Tady člověk minulosti neunikne.

Byl slunečný, bezvětrný den, ale Cassie se z něj nedokázala těšit. Stáhla si rukávy fialové mikiny přes ruce, aby zakryla popáleniny. Kdyby se tak mohla celá zachumlat do měkké bavlny! Vtom cosi zaslechla – šelest ve křoví. „Je to jenom vánek,“ uklidňovala se v duchu, jenže kolem se nepohnulo ani stéblo trávy.

Listí zašustilo. Ten zvuk přicházel zleva od řady keřů lemuující pěšinu k bočnímu vchodu. Pokud by se k nim někdo chtěl vloupat, odtud by měl ideální výchozí pozici. Třeba kdyby se do domu chtěla vetřít Scarlett.

Cassie opatrně našlapovala po rozviklané verandě směrem, odkud přicházel šelest. Když se křoví znovu pohnulo, tentokrát to viděla na vlastní oči.

„Scarlett!“ vykřikla Cassie.

V keři to zašramotilo a náhle z něj vystřelila zrzavá mourovatá kočka, která se prohnala Cassie kolem nohou a vyšplhala na strom vedle domu. V zarostlé trávě po ní zůstala její oběť: zubožená polní myš. Cassie si oddechla. Kdyby se nestyděla, že je takový strašpytel, musela by se sama sobě smát.

Adamovo auto zastavilo u chodníku, zrovna když přecházela verandou zpátky před dům. Když vklouzla do starého Mustanga na sedadlo spolujezdce a naklonila se k Adamovi pro polibek, srdce jí ještě pořád bilo na poplach.

„Co jsi dělala na dvoře?“ prohodil Adam, když zabočil z příjezdové cesty na Crowhaven Road. „Dávala sis zahřívací kolečka? Jsi celá zchvácená.“

„Jako tvoje holka si snad zasloužím lepší přivítání,“ utahovala si z něj Cassie, „než poznámky o tom, jak jsem upocená.“

Adam se usmál. „Promiň, řekl jsem zchvácená? Myslel jsem úchvatná.“

Čekal, že se zasměje, a když se nedočkal, omluvně na ni kývl.

Cassie na něm milovala jeho smysl pro humor, i když si z ní utahoval. Ať byla situace s lovci a Scarlett sebevíc vážná, Adam ji dokázal zlehčit a Cassie to potřebovala jako ještě nikdy.

Zadívala se do jeho jiskrných šedomodrých očí a vzpomněla si na stříbrnou nit. Na to tajuplné pouto, které spojovalo její duši s jeho. Jak si měla vysvětlit, že stejné pouto

uviděla mezi Adamem a Scarlett tu noc, kdy mezi nimi došlo k boji? Je možné, že by se jí to jenom zdálo? Cassie na to skoro nedokázala ani pomyslet. Stiskla Adamovu volnou ruku a propletla své prsty s jeho.

„To máš od požáru na Cape Cod?“ zeptal se Adam. Povytáhl Cassiin rukáv a podíval se na puchýře na její levé ruce. „Nedošlo mi, že ses tak hrozně popálila. Zhoršuje se to?“

Cassie neodpověděla. Nevěděla, jak mu nové popáleniny vysvětlit. Adam si ale její mlčení vyložil jako potvrzení své domněnky.

„Musíme Scarlett najít,“ zabručel. „Za tohle nám zaplatí. I za všechno ostatní.“

Cassie pořád nevěděla co na to říct. Situace byla daleko složitější, než si dokázal představit.

„Jak to můžeš brát s takovým klidem?“ zeptal se Adam, když na chvílku spustil oči ze silnice a krátce se na Cassie podíval. „Ublížila ti a ta zranění nejspíš nikdy docela nezmizí. Tohle jí nemůžeme nechat projít.“

„Nestalo se mi to, když jsme bojovali se Scarlett,“ odpověděla Cassie úsečněji, než měla v úmyslu, „ale dnes v noci.“

Adam přibrzdil, až skoro zůstali stát na místě. „Dnes v noci? Co se stalo?“

Cassie se ohlédla po nacpaném školním autobuse, který je předjížděl zleva. Řidič auta, které jelo hned za nimi, našťavaně zatroubil.

„Nechci před tebou něco tajit,“ odpověděla Cassie, „ale když se ti svěřím, zůstane to mezi námi. Platí?“

Adam zajel ke krajnici a vypnul motor. Bylo mu jasné, že přijde něco, co vyžaduje jeho plnou pozornost.

„Asi ti nemusím říkat dvakrát, že mi můžeš věřit,“ odpověděl.